

Verhaal 1

Emma de Beer

-25

Lelystad

1657

Het geluid van kletsende golven, dringt mijn oorschelp binnen, de zeegeur die mijn neus binnendringt, het ijzersterke verlangen naar vrij zijn, vrij in de zee. Maar het kan niet, het mag niet. Ik behoor tot land toe, niet aan zee. Maar toch, toch had ik de hoop dat op een dag, ik vrij mocht zijn, ik wist niet waar die hoop ondanks alles nog vandaan kwam, 'Blijf uit de buurt van het water! Het is behekt' krijste mijn oma, als de buurtkinderen toevallig langs ons huis liepen, niemand trok zich er wat van aan, waarom zouden ze? Een oude demente vrouw boven de zeventig, die je iets beveelt. Maar ik moest luisteren, sinds zij het voogdijschap kreeg na de plotselinge verdwijning van mijn ouders. Ze bepaalde alles wat ik deed, ze zag het als een plicht mij te beschermen voor alles wat een beetje kwaad kon doen. Zoals de zee, ze vond het raar dat ik altijd zo'n verlangen naar de zee had, misschien, misschien wel, omdat ik daar alleen kon zijn, verdwijnen. Het was zo benauwd om als klein kind altijd voor de vensterbank naar buiten te staren, niet naar zee, niet naar het park om de hoek, en vooral niet buiten spelen met anderen. Als ze me dan vond op het strand wanneer ik was weggelopen dan vertelde ze mij een eng verhaal, met de bedoeling dat ik er nooit meer over peinsde terug naar zee te gaan. En ze zou er alles aan doen om mij tegen het water te beschermen. Vaak als dan de avond naderde die dagen, dan vroeg ze of ik bij haar kwam zitten. Dan gingen we zitten voor de openhaard en keken we naar de vlammen. Vaak boog ik me dan naar voren en fantaseerde ik dat de vlammen dansten en begon ze een verhaal voor te lezen over sirenes en zeemonsters. Als ze dan bij de zin kwam met "de zeeman werd opgeslokt door het zeemonster" dan stopte ze en zei ze dat dat het einde was. Later kwam ik erachter dat de zeeman gered werd door een zeemeermin en ze uiteindelijk samen trouwden. Waar kwam oma's angst voor het water toch vandaan...

De houten kam gleed door mijn vette zwarte piekharen, een klodder gel droop langs een haarsliert naar beneden. Ik boog me naar voren om de deksel van de gel pot op te rapen, 'Quinten je ontbijt!' de deksel ontsnapte uit mijn glibberige handen. 'Quinten!' riep oma's schelle stem vanaf de trap. 'Ja-haa, wacht even' zei ik, ik waste de gel van mijn handen en liep de trap af. 'Je bent straks te laat! Ik dacht dat je de wekker had gezet?!' bromde oma. Ik deed alsof ik oma's vraag niet had gehoord, en pakte de pindakaas pot uit het keukenkastje. Ik had ook de wekker gezet maar ik had hem gelijk weer uitgezet toen hij begon te schreeuwen. Met lange streken smeerde ik de pindakaas op mijn brood. Hoe langer ik erover deed, hoe korter ik met Suzanne in één lokaal hoefde te zitten. Suzanne, het mooiste meisje uit de klas. Donkerbruin haar dat tot haar schouders viel, felgroene ogen die elke dag talloze pagina's van boeken bestudeerde, En de ik-poets-elke-dag-mijn-tanden-vijf-keer lach. Niet dat ik het zo erg vond om met Suzanne in één klaslokaal te zitten, sterker nog totaal niet. Het was alleen dat ik me niet meer kon concentreren, wanneer zij toevallig mijn kant opkeek, en ik

dom naar haar grijnsde, dan fronste ze haar wenkbrauwen en richtte haar blik weer op haar boek. 'Quinten schiet eens op!' ik schoot wakker uit mijn gedachtes, en schrokte mijn boterham naar binnen. Terwijl ik nog snel mijn haren uit mijn gezicht strijk, klinkt de bel. 'Hallo, is Quinten thuis?' mijn adem stokte. 'Quinten, er is hier een meisje voor je!' mijn hart stopte met bonken, mijn hoofd stopte met nadenken, daar kwam de mooiste verschijning aan van heel Nederland, Suzanne Tuinen.

'Hai' ze glimlachte, hield haar hoofd even schuin, en zei vervolgens 'Ik wou even zeggen dat we het eerste uur vrij zijn' mijn hoofd knikte automatisch. 'Meneer Soesten is ziek vandaar' ze knipoogde even en gooide haar lange bruine haren naar achter. Twee seconden later was ze weg. 'Wie was dat meisje' Oma stond in de deuropening, 'Gewoon een meisje' kraste mijn stem. 'Ze zag er wel leuk uit' zei mijn oma, met de hoop in haar stem dat ik meer over Suzanne zou loslaten. 'Ja, best wel' Vervolgens deed ik mijn slaapkamer deur dicht, en zakte languit in bed. Suzanne Tuinen, het vriendinnetje van Quinten Baarsen... Niet slecht.

'Je biologie proefwerk Quinten, vanaf vorige week heb je dat als huiswerk meegekregen!' mijn benen leken verlamd, en mijn oksels zweette. 'Baarsen, hoor je mij?' blafte meester Govert, ik krijg met al mijn laatste beetje energie mijn hoofd omhoog. 'Ja meneer' piep ik, het is het laatste beetje wat ik nog uit mijn keelgat krijg. 'Ik hoop dat je de volgende keer wel wijs genoeg bent om te oefenen voor je proefwerk Baarsen' de adamsappel van meester Govert danste op en neer, wat er erg fascinerend uitzag. Het duurde niet lang of het geluid van de schreeuwende pauzebel drong mijn oor binnen, met het beetje energie wat ik had raapte ik mij bijeen en slofte ik door de galmende kolossale gangen van de school door. 'Quinten!' een opgewekte zangerige stem. 'Ha, die Suzanne!' mijn hart bonkte als een gek toen ik haar mooie donkerbruine haren door de gangen zag dansen. 'Ik dacht we gaan met een groepje naar het strand...misschien wou jij ook mee?' haar felgroene ogen kijken mij verwachtend aan. Niemand had Quinten Baarsen ooit ergens mee naartoe durven vragen! Deels vanwege zijn oma, die nooit toestemming gaf, om een stap buiten huis te zetten, en dan vooral niet het strand. Maar nu was ik van plan mijn geluk niet voor mijn oma links te laten liggen. 'Ja graag' zei ik en toen haar felgroene ogen mij stralend aankeken was er geen weg meer terug.

'Waarom ben je vandaag zo gehaast?' vroeg oma wanneer ze mij mijn rugzak op de grond zag smijten, en vervolgens mijn sandwiches naar binnen zag schrokken. De motors in mijn hersenen begonnen razendsnel te kraken om een goeie smoes te verzinnen, 'Schoolopdracht' zei ik, ze keek me even diep in mijn ogen aan alsof ze zocht naar een enkel spoortje van een leugen. Nog voordat ze iets kon zeggen sprintte ik de deur uit. Nog geen achttien meter verder van mij vandaan stond Suzanne Tuinen op mij te wachten, 'Ha! Je bent gekomen' ze glimlachte. 'Hoezo? dacht je dat ik niet zou komen?' even vormde haar wenkbrauwen een boogje, 'Nee hoor' en ik bespeurde toch wel enige twijfeling in haar ogen. Suzanne had een donkerblauw truitje aan getrokken met een sterretjes-motief, daaronder had ze nog een kort broekje aan van spijkerstof. Ik keek naar het water,

hoe vredig het zeeschuim als een mantel de schelpen, en de andere geheimzinnige dingen onder water bedekte. 'Mooi hé' zei Suzanne, ik wendde mijn gezicht naar haar linkerwang, 'Ja bijzonder...' zei ik zachtjes alsof ik bang was de rust van de zee te verstoren. Nu keek ze me diep in mijn ogen aan, ik zag een enige twinkeling in haar felgroene ogen op en neer springen. Ze boog zich heel langzaam naar voren, mijn hart stopte met bonken en mijn lippen raakte voor het eerst die van Suzanne Tuinen. Even losgerukt van de werkelijkheid staarde ik naar de golven die nu nog heviger begonnen te dansen. 'Zullen we?' vroeg ze, ik zei niks. Maar mijn hart zei ja.

Mijn voeten raakte als eerst het ijskoude water, daarna mijn enkels en toen mijn bovenbenen. Het zeeschuim vormde kringen rond mijn voeten, en soms leek het net alsof de zee een diepe zucht uitsloeg. Suzanne hield mijn hand vast, mijn hand was klam die van haar zacht maar tegelijkertijd ook koud. Ze wreef enkele seconden over mijn hand alsof dat het teken was dat we konden gaan, hier ver vandaan. En ik sprong, en ik sprong, maar in plaats van dat ik omhoog ging, ging ik lager. Steeds lager tot het water troebeler werd en we bijna niks meer konden zien. Ik zag Suzanne's bikinitopje nog door het troebele water heen. Haar wangen waren opgeblazen en haar lippen waren lichtblauw van de kou. Moeizaam bracht ze nog uit haar blauwe lippen een glimlach uit, en toen was ze weg, gewoon net zo snel als de wind kwam en verdween. Suzanne, de wind.

'Suzanne!' een enorme slok water drong mijn keelgat binnen, ik hapte naar adem. Net toen ik met al mijn kracht naar het oppervlak wou zwemmen pakte twee handen mijn enkels beet. Ik draaide me om en ik keek recht in het gezicht van een jonge vrouw met donkerblond haar en dezelfde lichtblauwe ogen als mij. Een enorm gelukkig gevoel borrelde in mijn maag. Achter de jonge vrouw zwom een man, hij lachte vriendelijk naar me en zwom nu mijn richting op. Hij had lichtbruin haar en groengrijze ogen waarin steeds een twinkeling op en neer dansten. Hij knikte vrolijk naar me, de jonge vrouw wenkte me zachtjes, ze lachte. Net alsof die lach wou zeggen 'Kom maar mee, bij ons ben je veilig' Opeens besepte ik waar oma mij al die jaar voor gewaarschuwd had...het water was inderdaad behekst! Het zocht je diepste verlangen op en viel je daarmee vervolgens aan. Maar waar leefde ik eigenlijk nog voor? Suzanne was weg en oma...ja...zal ik ooit gelukkig worden bij oma? Ik wist stiekem het antwoord al en het feit dat ik het zo zeker wist was hartverscheurend. Al die jaren had ze me zoveel liefde gegeven...maar mijn hart wilde maar één ding! Moederliefde. De jonge vrouw wenkte me nogmaals, ze bleef glimlachen ondanks dat er inmiddels al acht minuten verstreken waren. Langzaam zwom ik achter haar aan, tot de donkere diepte, waar onze zielen tot één samen smolten.

Verhaal 2

Ghislaine de Rond

-25

Lelystad

1398

Over de golven

*'Wie schilt de steen,
wie snijdt het water.
Over de golven heen,
loop ik naar later.'*

Jan Wolkers

De ziltige wind raast over de robuuste, met wier bedekte basaltblokken. Tussen de blokken zit een gehurkte gedaante naast een stapel wilgentakken. Chris knijpt haar bruine ogen tot spleetjes en sluipt dichterbij. Vandaag is een uitzonderlijk grauwe dag. Gisteren was het nog bloedheet. Het klotsen en schuimen van de golven lijkt ook te zijn toegenomen. De poepende man trekt zijn broek op, draait zich abrupt om en kijkt haar richting op. Het is een stevige, maar magere man. Zijn huid is ruw en stevig als leer en zijn handen zijn groot als kolenschoppen. Hij draagt ouderwetse kleren. Het geluid van zijn klompen op de dijk komt nauwelijks boven het suizen van de wind uit. 'Euh, pardon!' schreeuwt Chris zodra haar verbijstering heeft plaatsgemaakt voor het besef van haar ongegeneerde voyeurisme. De man lijkt haar niet op te merken en loopt van haar vandaan.

Chris aandacht verschuift naar de donkere wolken die aan de hemel verschijnen. Er is iets helemaal mis met deze plek. De anders zo vrolijk ogende bakstenen huisjes met oranje dakpannen lijken met de minuut verder af te brokkelen en de bomen beginnen heel langzaam te krimpen. Rukwinden spelen met haar korte, zwarte haren. Een felle bliksemflits verlicht het werkeiland. Chris zoekt razendsnel een schuilplek. Ze duikt een schuurtje in waar het ruikt naar aardappelen. Zodra ze de deur achter zich dicht slaat wacht ze gespannen op de donderslag en sluit haar ogen.

'Kan ik u ergens mee helpen, jongedame?' Een wat dikkige man met een puntbaard en een snor kijkt haar nieuwsgierig aan met een vriendelijke, maar strenge blik. Zo te zien is de schuur veranderd in een werkkamer. Op het bureau

liggen stapels tekeningen en een aantal boeken. 'Ik ben een tikje verdwaald, geloof ik' zegt Chris.

'aha, juist'. Iets in de stem van de man klinkt vreemd. Deftig, zoals in oude films. Hij geeft haar een stevige handdruk, 'Cornelis' zegt hij plechtig. 'Christina'. De man komt haar bekend voor.

'Laten we een stukje wandelen op de dijk, het is prachtig weer!', hij neemt haar mee naar buiten. Chris knippert tegen het felle zonlicht. De hemel is nu babyblauw en volkomen wolkeloos. Afgezien van het krijsen van meeuwen en het kabbelen van de golfjes tegen de dijk is het stil. Cornelis kijkt spiedend om zich heen. 'Zeg eens, Christina, waar woon jij?'. Het lijkt of hij die vraag al zijn hele leven wilde stellen. 'Ik woon in Lelystad', zegt Chris, 'waar eh.. zijn we nu precies?' voegt ze er aarzelend aan toe. Hij lijkt haar vraag niet te hebben gehoord en herhaalt alleen haar woonplaats. Hij spreekt het woord langzaam uit, alsof hij het wil proeven. Zijn ogen glunderen, 'Lelystad..'. 'Hoe ziet dat er uit?' vraagt hij gretig. Hij lijkt wel behekst. Net als Chris wil antwoorden kijkt Cornelis schichtig langs haar heen. Daar komt een kaal mannetje met een rond brilletje aangelopen met haastige tred. Hij draagt een koffertje en strijkt denkbeeldige plooiën uit zijn kreukloze pak. 'Ik moet helaas gaan, tot ziens juffrouw', zegt Cornelis. Als Chris zich naar hem omdraait is hij alweer weg. Het kale mannetje stopt, loert nog even rond en draait zich dan kortdaad weer om. Hij mompelt iets binnensmonds. Chris kijkt hem peinzend na. 'Meneer, weet u waar ik ben?' Hij lijkt haar niet te horen.

De zon zweeft net boven de horizon en geeft alles een warme gloed. 'Ze zien me niet', 'ze kunnen me niet zien' fluistert Chris tegen het schitterende water. Telkens als ze iemand om hulp vroeg werd ze straal genegeerd. Ze keilt kleine, glanzende steentjes in de golven. Naast haar zit het kale mannetje zijn boterhammetjes op te eten. Af en toe mompelt hij wat. Om niet helemaal alleen te zijn, is Chris hem maar gevolgd.

'Verover mij dat land, zegt ie', zegt het mannetje. Hij lacht honend, maar zijn ogen lachen niet mee. 'Te veel idealen heeft hij.. idealen zijn gevaarlijk'. Chris kijkt hem een tijdje peinzend aan. Langzaam vallen verschillende puzzelstukjes op hun plek en begint haar te dagen waar ze Cornelis van kent. Alleen dat mannetje kan ze nog niet plaatsen. Dan staat ze op om een stukje te lopen. Misschien kan ze ergens wat eten vinden.

Na tien minuten lopen ziet Chris een kraampje in de verte. De geur van vers gebakken patat waait haar tegemoet. Als ze dichterbij komt ziet ze een man in de kraam staan met zijn rug naar haar toe. Ze is de enige klant. Blijkbaar hoort hij haar aankomen want hij draait zich om. 'Cornelis?' zegt Chris verbaasd. 'Dag juffrouw, het spijt me dat ik er zo plotseling vandoor moest'. De verbazing op Chris gezicht maakt plaats voor een strenge blik. 'Jij hebt mij naar jouw tijd gehaald hè?', 'Ik wil naar huis', zegt ze zakelijk. 'Ach, nou..' stamelt Cornelis. Zijn wangen kleuren roze. Chris bedenkt zich iets. 'Waarom ben jij de enige die mij kan zien?' vraagt ze. 'Dat zal wel te maken hebben met mijn visionaire blik, denk ik zo', zegt de patatbakker met een zweem van trots in zijn stem. 'Aangezien u een product bent van de toekomst, ziet u wel?'. Chris neemt een paar tellen om

daar over na te denken. Op haar voorhoofd verschijnt een frons. Ze haalt adem om wat te zeggen maar bedenkt zich weer. Dan gebaart ze naar de patatkraam, 'doe mij dan maar een patatje met'. Cornelis kijkt haar even aan met een vragende blik en frunnikt dan wat aan zijn petje. 'Eh, juist..', 'Deze kraam is meer een soort, eh, vermomming voor de Tijd'. Chris is even stil terwijl ze hem confronterend aan kijkt. Haar wapperende haren zijn het enige aan haar wat beweegt. 'Geen patat dus', zegt ze. De meeuwen op het dak van het kraampje lijken teleurgesteld te krijsen. Dan herstelt ze zich. 'Wacht even, de Tijd?'. Cornelis knikt treurig. 'Ja, die man in het pak', 'hij bewaakt de tijdsgrens en hij houdt me in de gaten'. Cornelis krijgt weer die bezeten blik in zijn ogen. 'Ik wil alleen maar weten..'. Cornelis kijkt onthutst naar een plek naast Chris.

'Wat wil jij weten, Lely?' De Tijd is ongemerkt naar de kraam geslopen en kijkt argwanend naar Cornelis terwijl hij schichtige bliken werpt in de richting van het meisje dat hij niet kan zien. Cornelis duikt zijn kraampje uit en zet het op een lopen. Het mannetje holt erachteraan. Chris blijft weer alleen achter. De deur van de kraam staat nog open.

Het water is dan wel mooi, in de eeuwigheid zal dit uitzicht behoorlijk gaan vervelen. Chris zit in kleermakerszit op de dijk en kauwt mijmerend op een patatje. Om naar huis te kunnen moet ze Cornelis vertellen hoe Lelystad er uit is komen te zien, maar als ze dat doet, zal de Tijd hun komen storen. Er moeten toch meer manieren zijn om naar huis te gaan.. Ze staart naar de golven.

Een willekeurige herinnering aan een fietstocht langs de IJsselmeerdijk komt bij haar op. Die dijk beschermd Lelystad tegen het IJsselmeer. Het was een warme zomerdag, maar de eeuwige wind op de dijk hield haar koel. In de verte zag ze drie grote, op elkaar gestapelde blokken steen tegen de achtergrond van een energiecentrale. De blokken leken een stukje boven elkaar te zweven en waren hier en daar bedekt met gelig korstmos. Op de stenen stond een tekst van Jan Wolkers uit 1996, haar geboortjaar. Wat stond daar ook al weer?

Wie schilt de steen, wie snijdt het water. Over de golven heen, loop ik naar later.

Chris zucht. 'Was het maar zo simpel'. Uit haar ooghoek ziet ze een grote, witte meeuw aankomen. Hij steelt een patatje van haar. Zijn vleugel scheert rakelings langs haar gezicht.

Uit pure verveling rent ze hem achterna richting het water. Als ze vlak voor de grens tussen land en water staat deinst ze terug. Ze voelt spetters van de golven op haar huid. De zeelucht geeft haar een vreemd soort energie. Dan verschijnt een kinderlijke grijns op haar gezicht. Voorzichtig tilt ze haar rechterbeen op en zet een stap naar voren. Haar lach rolt over de golven. Ze kijkt nog een laatste keer terug naar het verleden en ziet een mistroostige Cornelis naar haar kijken. Misschien is het ook maar beter dat hij het niet weet.

Verhaal 3

Ilse Vreken

-25

Emmeloord

3998

De Ramp

Een zacht gefluister maakte Maya wakker uit een ondiepe slaap. Eerst kon Maya niet helemaal horen wat het onbekende gefluister zei, maar na een tijdje werd het duidelijk dat diegene haar naam fluisterde. Maya zuchtte. Het was vast haar broertje, Nathan. Waarschijnlijk heeft hij weer een nachtmerrie gehad. Waarom gaat hij nou nooit eens naar papa en mama, dacht Maya. Met moeite ging ze rechtop zitten, klaar om "Wat is er aan de hand?" te zeggen, toen ze verstijfde. De persoon die in haar kamer stond, was niet Nathan. In plaats daarvan stond er een vrouw in de deuropening. Ze was prachtig. Haar lange, slanke figuur, haar blonde, krullende haren, haar serieuze gezicht, alles aan haar was beeldschoon. De onbekende vrouw keek Maya recht in de ogen aan. Maya schrok. De irissen van de vrouw waren pikzwart, als de nacht. Maya vond ze beangstigend en wilde wegstijgen, maar dat lukte niet. De onbekende vrouw bleef uitzonderlijk kalm terwijl Maya nog steeds uit alle macht probeerde weg te kijken. Het voelde alsof de vrouw recht in Maya's ziel staarde. Net alsof ze alles te weten kon komen over Maya door haar alleen maar aan te kijken. Nu ze erover nadacht, vond Maya dat nog niet eens zo erg. Het was alsof al haar problemen werden opgeslokt in de beangstigende zwartheid van de vrouw haar ogen. Voor Maya leek dit alles eeuwen te duren. In werkelijkheid duurde het maar een paar seconden. Uiteindelijk stak de vrouw haar hand uit en zei: 'Kom.' Maya twijfelde geen seconde en stapte uit bed. Langzaam liep ze naar de andere kant van de kamer, waar de vrouw stond. De vrouw pakte Maya's hand. Maya had gedacht dat haar handen warm zouden zijn, maar in plaats daarvan voelde ze een ijzige kou. De vrouw stopte iets in haar hand. Maya wist niet wat het was, maar wilde niet wegstijgen uit de ogen van de vrouw. Het ding in haar hand voelde koel en glad aan, als een steen of iets dergelijks. De vrouw keek nog even naar Maya en bijna zag Maya iets van wat op een uitdrukking moest lijken op het gezicht van de vrouw. Maar zo snel als het gekomen was, was de uitdrukking ook weer weg. De vrouw keek weg en draaide zich om. Op dat moment voelde Maya zich alsof ze net een nachtmerrie had gehad. Het zorgeloze gevoel dat Maya had gevoeld was weg en ze voelde het gewicht van al haar zorgen op zich drukken. Uit paniek greep Maya de arm van de vrouw. Als door een wesp gestoken draaide de vrouw zich om. Ze keek Maya geschokt en gepijnigd aan. Maya voelde zich meteen schuldig en keek naar de arm van de vrouw. Op de plek waar Maya haar had aangeraakt, zat een zwarte vlek. Maya wilde zich verontschuldigen, maar de vrouw draaide zich snel weer om en liep weg.

De volgende dag dacht Maya diep na over wat er gebeurd was die nacht. Ze ging naar de bibliotheek om informatie op te zoeken over de mysterieuze vrouw. Ze vond geen informatie over de vrouw, maar kwam wel een paar enge verhalen tegen die ze nooit meer zou vergeten. Na een paar pogingen gaf ze het op en besloot ze de steen te onderzoeken. Het was een gladde, ovale steen die zwaar aanvoelde. Maya bekeek de kleine, zwart glanzende steen van dichtbij en zag dat

er tekens op stonden. Maya herkende de tekens niet. Snel zocht ze boeken op over verschillende geheimtalen, maar ze kon weer niks vinden. Verslagen ging Maya zitten. Waarom kon ze niks vinden? Er moest toch iets te vinden zijn over dit alles? Maya besloot de boeken terug te zetten en weer naar huis te gaan. Toen ze de bibliotheek uitliep kwam ze John tegen, Maya's beste vriend op wie ze stiekem verliefd was. Normaal zou ze graag met hem gepraat hebben, maar vandaag was ze er met haar hoofd niet bij. Snel liep ze langs John, maar hij hield haar tegen. 'Niet zo snel, Maya. Zeggen we tegenwoordig geen hallo meer?' zei John. Te langzaam, dacht Maya. Ze draaide zich naar John toe en zei: 'Hoi John, ik zag je niet. Sorry, ik kan nu niet met je praten. Doei!' Maya liep zo snel als ze kon weg en liet John met een verbaasde blik achter.

De rest van de dag had Maya zichzelf opgesloten in haar kamer. Maya dacht de hele tijd aan wat die nacht was gebeurd. In gedachten verzonken staarde ze uit het raam. Ze hoorde het dan ook niet toen er iemand op haar deur klopte. 'Maya?' zei een zachte stem. Het was Nathan. Maya keek verwaasd op. 'O, hoi Nathan, ik hoorde je niet. Sorry.' Maya pakte een stoel en zette die naast de hare neer. 'Wat is er?' vroeg Maya en gebaarde dat Nathan moest gaan zitten. 'Ik wilde vertellen hoe het vandaag ging', zei Nathan met een trotse glimlach. Vaag herinnerde Maya zich dat haar broertje haar twee dagen geleden had verteld over de excursie waar hij heen zou gaan met zijn klas. 'O ja, het ziekenhuis! Wat heb je allemaal gezien daar?' vroeg Maya. Nathan begon druk te vertellen over wat hij noemde "de beste excursie ooit". Toen hij klaar was met zijn verhaal, zei hij: 'Ik wil ook mensen helpen. Ik wil mensen beter maken.' Maya keek haar broertje aan. Ze zag de oprechtheid in zijn ogen. Maya lachte naar haar broertje en zei: 'Natuurlijk ga jij mensen helpen. Dat weet ik zeker.' Nathan lachte terug naar zijn grote zus en stond op. 'Mama zegt dat ik moet gaan slapen. Welterusten.' Maya gaf haar broertje een knuffel en wenste hem welterusten. Ze keek op de klok en zag dat het half negen was. Maya realiseerde zich dat ze die nacht niet had geslapen door de rare gebeurtenis en besloot om ook naar bed te gaan.

Die nacht werd ze weer wakker door gefluister. Deze keer wist ze wie het was. Ze ging overeind zitten en zag de blonde vrouw weer in haar deuropening staan. 'Maya. Kom', zei ze, en stak haar hand uit. Maya stond op en liep naar de vrouw toe. Ze wist niet wat er ging gebeuren maar ze voelde zich veilig. Maya pakte de hand van de vrouw, die handschoenen droeg. 'Sluit je ogen', zei de vrouw kalm. Maya deed wat ze zei. Een paar seconden lang voelde Maya niks. Maar toen voelde Maya een zacht briesje. Ze opende haar ogen en zag dat ze niet langer in haar slaapkamer stonden, maar in een prachtige, zonovergoten tuin. Maya keek verwonderd naar de vrouw. De vrouw liet Maya los en ging zitten op de dichtstbijzijnde stoel. Ze gebaarde Maya dat ze ook moest gaan zitten. Maya ging zitten terwijl ze vol verbazing naar de tuin keek waarin ze zich bevonden. Alle planten bloeiden volop en waaiden zachtjes met de wind mee. Maya zag dat de vrouw naar haar keek. Maya keek in de zwarte ogen van de vrouw en stelde de vraag waar ze sinds hun eerste ontmoeting al een antwoord op wilde. 'Wie ben jij?' vroeg Maya. Ze verwachtte niet dat de vrouw antwoord zou geven, want ze had al die tijd niks anders gezegd dan "Maya" en "kom". 'Ik zou willen dat ik je mijn naam kon vertellen, maar ik heb er geen', zei de vrouw. 'Mensen kennen mij niet, maar ik ken de mensen wel. Er zijn geen namen voor mijn soort. Je zou kunnen zeggen dat ik een soort heks ben.' Om dit te demonstreren deed ze haar

handschoen uit en raakte de plant aan die op een tafeltje naast haar stoel stond. Maya schrok toen ze zag dat de plant langzaam zwart werd en verkoolde. 'Jammer genoeg beperken deze krachten zich alleen tot het schaden van leven', zei de vrouw met een verdrietige glimlach. 'Als ik met hevige emotie in contact kom, gebeurt er met mij wat er met deze plant hier gebeurde.' Toen ze dit zei, liet ze Maya de zwarte vlek zien. Maya herinnerde zich dat ze daar de vrouw bij haar arm had gepakt. 'Het spijt me. Als ik dat had geweten...' begon Maya, maar de vrouw maande haar tot stilte. 'Dit had je niet kunnen weten. Dit is de straf voor mijn bemoeienis.' Maya snapte niet wat de vrouw met bemoeienis bedoelde, maar liet haar verder praten. 'Er zijn nog zeven zoals ik. Mijn zussen. Mijn oudste zus is de baas en wij moeten allemaal naar haar luisteren. Laatst is er iets verschrikkelijks besloten. De plaats waar jij woont zal binnenkort door een ramp getroffen worden. Wanneer en hoe het zal gebeuren weet ik niet. Dat is niet mijn plaats om dat te beslissen. Maar ik weet wel dat iedereen in jouw stad zal doodgaan door deze ramp.' Maya bevroor toen ze de laatste zin hoorde. Haar gedachten schoten gelijk naar haar familie en John. 'Waarom? Waarom gaat dat gebeuren?' vroeg Maya ontzet. 'Vooruitgang. Zo noemen mijn zussen het. Ik weet niet precies wat ze met deze plaats willen zodra alles is weggevaagd, maar ik kan er niks tegen doen. Als jongste heb je vaak niks te zeggen. Het spijt me.' De vrouw keek weg van Maya. Maya werd misselijk van de gedachte dat iedereen die ze kent binnen een paar dagen dood zal zijn. 'Waarom vertel je mij dit?' vroeg Maya. 'Wat heb ik eraan om te weten dat iedereen dood gaat?' Tranen verschenen in Maya's ogen. De vrouw wilde Maya aanraken, maar bedacht zich. Maya herinnerde zich dat ze haar niet kon aanraken, omdat de vrouw dan dood zou gaan. Maya droogde haar tranen af en gebaarde de vrouw dat ze verder moest gaan met praten. 'Ik kan mijn zussen niet op andere gedachten brengen, maar ik mocht van ze één iemand redden. Diegene krijgt alles wat hij of zij zich maar kan voorstellen. Alle dromen van die persoon zullen uitkomen.' Maya fronste haar wenkbrauwen. Heel even dacht Maya eraan dat zij diegene zou kunnen zijn, maar schudde die gedachte snel weer van zich af. Dat zou niet eerlijk zijn, dacht Maya. Er zijn zoveel mensen die het leven meer verdienen dan zij. 'Ik weet wat je denkt', zei de vrouw. 'Het spijt me voor mijn ongepastheid, maar ik heb jouw gedachten gelezen.' Maya keek opnieuw met verbazing naar de vrouw naast haar. 'Waarom lees je mijn gedachten?' vroeg Maya. De vrouw keek Maya met medeleven aan. 'Ik wilde weten hoe een mens hierover denkt. Wat de gevoelens zijn die hier naar voren komen. Het spijt me. Maar je hebt gelijk. Ik heb jou niet gekozen om de overlevende te zijn. Ik heb jou gekozen om jouw goedhartigheid. Zelfs nu je weet dat je doodgaat geef je meer om anderen. Daarom geef ik je een keuze. Je mag één persoon die je liefhebt redden. Dat betekent dat je moet kiezen tussen...' Maya keek met grote ogen naar de vrouw. '... Tussen mijn ouders, mijn broertje en John?' vroeg Maya. De vrouw knikte. 'Dat is correct. Morgen wil ik jouw keuze weten. Ik zal je nu weer terugbrengen naar jouw kamer.' De vrouw stond op en stak haar hand uit naar Maya. Maya legde haar trillende hand in die van de vrouw en sloot haar ogen. Toen ze haar ogen opendeed, stond ze weer in haar kamer en was de vrouw weg.

De volgende morgen liep Maya zachtjes naar de kamer van Nathan. 'Nathan?' zei Maya zachtjes. Haar broertje lag nog te slapen. Het was nog vroeg in de morgen. Maya had de hele nacht zitten piekeren over wie ze zou kiezen. Ze had besloten om met iedereen tijd door te brengen en daarna een keuze te maken. Nathan draaide zich langzaam om en deed zijn ogen open. 'Maya? Is alles goed?' vroeg

hij. 'Ja, alles is goed, rustig maar', loog Maya. 'Ik wilde gewoon even met je praten. Je hebt het de laatste tijd erg druk gehad met school, maar je zei dat je een dokter wilde worden. Waarom wil je dat?' Maya moest erg haar best doen om normaal te klinken, maar kon het niet helpen te denken dat dit het laatste gesprek zou kunnen zijn dat ze met haar broertje zou hebben. Nathan ging overeind zitten en wreef de slaap uit zijn ogen. 'Ik wil een dokter worden, omdat ik dan mensen als oom Patrick kan helpen', zei Nathan, terwijl hij Maya recht aankeek. Maya slikte. Hun oom, Patrick, had een zeldzame spierziekte. Hij is bij tientallen dokters geweest, maar niemand wist wat het was en hoe het te genezen was. Hij was nu in Amerika voor onderzoek. 'Je bent geweldig, weet je dat?' zei Maya, terwijl ze haar broertje een knuffel gaf. 'Ik weet dat er iets mis is', fluisterde Nathan in Maya's oor. Maya's adem stokte in haar keel. Ze had zo haar best gedaan om niks te laten merken aan haar broertje. 'Rustig maar. Wat het ook is, je hoeft het me niet te vertellen. Ik ben er voor je.' Hij klonk zo wijs. De gedachte dat hij in een paar dagen ook dood kon zijn was verschrikkelijk. Maya liet haar broertje los en verliet zijn kamer. Het werd alweer licht, maar gelukkig was er niemand om de tranen te zien die over Maya's wangen liepen.

Toen haar broertje naar school was liep Maya naar de kamer van haar ouders toe. Nadat haar moeder Nathan had uitgezwaaid ging haar moeder weer terug naar bed. Maya klopte op de deur en wachtte totdat ze een reactie kreeg. 'Binnen!' hoorde Maya haar moeder zeggen. Maya aarzelde, maar ging toch naar binnen. Toen ze binnenkwam zag ze haar ouders allebei in bed zitten. 'Ik wilde even met jullie praten. Het is best belangrijk', zei Maya. Haar moeder legde haar boek aan de kant en gebaarde dat Maya moest gaan zitten.

Toen Maya klaar was met het verhaal, zaten haar ouders niet meer in bed. In plaats daarvan ijsbeerde Maya's vader door de kamer en keek Maya's moeder bedachtzaam uit het raam. Er liepen weer tranen over Maya's gezicht, maar niemand lette daar nu op. 'Wat moet ik doen? Wie moet ik kiezen?' vroeg Maya. Haar ouders keken even naar elkaar. Maya wist niet wat die blik kon betekenen, maar voordat ze tijd had om daarover na te denken begon haar vader te praten. 'Daar kunnen we je niet mee helpen, liefje. Ik denk niet dat wij daar objectief over kunnen beslissen', zei Maya's vader kalmerend. Haar moeder draaide zich om. 'Ik denk dat je wel weet wie wij zouden kiezen.' Natuurlijk wist Maya dat. Nathan en zij kwamen op de eerste plek voor haar ouders, zelfs als dat betekende dat ze dan dood zouden gaan. Maar dat maakte het niet makkelijker voor Maya. Haar moeder zag dit en gaf haar een knuffel. Haar vader draaide zich om en gaf Maya ook een knuffel. Toen haar vader hen losliet, droogde Maya haar tranen en liet haar ouders alleen. Voordat ze de deur achter zich dicht deed, zei ze: 'Ik ben bij John. Tot vanavond.'

'Daar ben je. Wat is er aan de hand?' John ging naast Maya zitten. Maya had hem ge-sms't dat hij naar het park moest komen. Maya was moe van alle emotionele inspanning, maar wist dat ze het nog één keer moest vertellen. John was haar beste vriend sinds ze samen op de basisschool zaten. Maya was graag meer geweest dan vrienden, maar had nooit gedurfd om het te vragen aan John. Als ze had geweten dat ze maar zo weinig tijd had hier op aarde, had ze het al veel eerder verteld. Maya keek John aan en begon het verhaal nog één keer te vertellen. De laatste keer. Terwijl Maya aan het vertellen was, merkte ze dat ze niet meer moest huilen. Er waren geen tranen meer. Alleen bitterheid was er nog.

Toen ze klaar was met vertellen keek John haar met grote ogen aan. Maya vroeg zich af of hij haar wel geloofde. John keek weg van Maya. 'Dus... we gaan dood?' vroeg hij, met een brok in zijn keel. Maya knikte en keek ook weg. Ze moest het nu zeggen. Dit was de laatste kans om te zeggen wat ze voor hem voelde. Maya ademde diep in en zei: 'Ik wilde je nog iets zeggen. Nu ik weet dat we niet lang meer hebben, is het iets wat ik moet doen. Ik hou van jou.' Maya ontspande verbaasd haar schouders. Ze wist niet dat ze die spieren al zo lang spande. John keek op. Hij keek Maya aan met een schaapachtige glimlach. 'Zoiets verwachtte ik al. Ik weet ook dat je het niet durfde te zeggen.' Maya keek hem verbaasd aan. 'Wist je het al? Hoe weet je dat ik het niet durfde te zeggen?' Johns glimlach verdween. 'Omdat ik hetzelfde voel', zei hij, serieuzer dan Maya hem ooit had gezien. Maya voelde een akelige mix van gevoelens. De angst om te sterven, de warmte van liefde, en de bitterheid van het weten dat ze nooit het leven zou krijgen dat ze wilde. Ze keek John recht in de ogen aan en wist dat hij hetzelfde voelde. Een eeuwigheid leek voorbij te gaan toen ze elkaar aankeken. John leunde naar Maya toe en zij deed hetzelfde. Toen hun lippen elkaar raakten voelde Maya een bijna onmetelijke warmte door haar heen vloeien, beginnend bij haar lippen. Ze had nooit gedacht dat John ook van haar zou houden, of dat ze ooit haar eerste kus nog zou krijgen. Het was een onbeschrijfelijk gevoel voor Maya. Toen Maya weer terugtrok zag ze diezelfde schaapachtige glimlach op Johns gezicht. 'Wat?' vroeg Maya, met haar wenkbrauw omhoog getrokken. 'Niks. Echt niet', zei John onschuldig. Maya wist vrijwel zeker dat hij lachte om de kleur van haar wangen, die ze voelde gloeien. Maya keek weer naar de natuur om zich heen. Overal zag ze spelende kinderen en wandelende stelletjes. Dit zorgde ervoor dat ze weer herinnerd aan het feit dat deze mensen allemaal dood zouden zijn in een paar dagen.

'Ik wil niet kiezen', zei Maya. John draaide zijn hoofd naar Maya toe. 'Weet je al wie je gaat kiezen?' vroeg John. Maya schudde haar hoofd. 'Die kus maakt het er niet makkelijker op', zei Maya met een verdrietige glimlach. John sloeg zijn arm om haar heen. 'Kies Nathan. Hij is nog zo klein, hij verdient het om een goed leven te hebben.' Maya negeerde Johns opmerking. Dat had ze zelf ook al bedacht. 'Alsof jij geen goed leven verdient. Of mijn ouders. Of iemand anders hier. Het maakt niks uit. Er is geen verschil in wie het leven krijgt. Het is toch niet eerlijk.' Maya trok boos gras uit de grond. 'Als jij doodgaat, wil ik ook niet verder leven', zei John zachtjes. Maya schrok van wat John zei. Verschrikt keek ze hem aan. 'Hoe kun je dat zeggen? Weet je dan niet wat je allemaal kan hebben. De vrouw zei als ik iemand kies kan diegene alles hebben wat hij maar wil. Je dromen zullen uitkomen!' Maya voelde haar wangen weer rood worden, dit keer van woede. Wie gooit er nou zijn leven weg? John bleef Maya kalm aankijken en zei: 'Ik ben liever dood met jou, dan dat ik mijn dromen alleen moet leven.' Maya keek hem aan. Hij was nog steeds serieus. 'Wil je dat echt?' vroeg Maya. John knikte alleen maar. Maya gaf John een lange kus. De laatste ooit. Maya keek op haar horloge en zag dat het al acht uur was. Maya en John namen afscheid en daarna ging Maya weer naar huis.

Toen Maya thuiskwam sliep Nathan al. Maya ging zijn kamer binnen en gaf hem een kus op zijn voorhoofd. Maya keek nog één keer naar haar broertje en liep toen naar haar eigen kamer. Daar schreef ze een brief voor Nathan, waarin ze uitlegde wat er gebeurd was. Ze deed de brief in haar broekzak en ging naar haar ouders, waar ze ook afscheid van nam. Daarna wachtte Maya op de vrouw. Om

middernacht was ze er weer. Maya zag medelijden op het gezicht van de vrouw. Ze zeiden allebei niks. Maya pakte de hand van de vrouw weer. Ze had dezelfde handschoenen aan als de avond ervoor. Maya deed haar ogen dicht en toen ze haar ogen weer open deed, stonden ze weer in de prachtige tuin. De vrouw ging weer zitten, maar Maya bleef staan. 'Ik neem aan dat je een keuze hebt gemaakt?' vroeg de vrouw. Maya knikte. 'Nathan. Hij verdient het om een geweldig leven te hebben, een leven dat sommige mensen nooit zullen hebben.' Dat laatste kwam er wreder uit dan Maya had bedoeld. Het was niet de schuld van de vrouw, maar van haar zussen. 'Ik snap wat je bedoelt. Ik heb hier ook mijn aandeel in gehad', zei de vrouw, terwijl ze opstond. Ze pakte Maya's hand. Maya keek haar aan. De betovering die ze de eerste keer voelde toen ze in de vrouw haar ogen keek was weg. 'Ik waardeer het erg wat je voor mijn broertje doet. Verlies hem niet uit het oog', zei Maya waarschuwend. De vrouw knikte. 'Het spijt me', zei ze, nog steeds vol medelijden. Maya schudde haar hoofd. 'Iedereen moet kiezen. Je kan niet alles hebben.' Maya stopte even met praten. 'Ik snap nog steeds niet waarom de ramp moet gebeuren. Het is een vloek, deze ramp. Het ergste is nog, dat ik er niks aan kan doen.' Nu was het de beurt aan de vrouw om haar hoofd te schudden. 'Weet je waarom ik jou heb gekozen? Jij bent de meest onzelfzuchtige persoon die ik kon vinden. Je gunt anderen meer dan jezelf. Ik heb jou gekozen als voorbeeld voor mijn zussen. Zij zien mensen als hebberige, liegende, gewetenloze wezens. Door jou overtuig ik ze. Door jou zorg ik ervoor dat er nooit meer zoiets zal gebeuren. Je hebt mensen meer gegeven dan je ooit hebt durven dromen', zei de vrouw terwijl ze in Maya's handen kneep. 'Het is tijd. Ik breng je terug, dan kan je bij je familie zijn.' Maya herinnerde zich opeens dat ze die brief nog steeds in haar zak had. 'Wil je dit aan mijn broertje geven?' vroeg ze. 'Natuurlijk', zei de vrouw met een glimlach toen ze de brief aanpakte. Daarna pakte Maya de handen van de vrouw en sloot haar ogen weer. Toen ze haar ogen weer open deed stond ze in haar kamer. De vrouw liet haar handen los. 'Ik heb een naam voor je bedacht', zei Maya. De vrouw keek haar verbaasd aan. 'Bella. Dat betekent mooi', zei Maya. De vrouw lachte naar haar en draaide zich daarna om. 'Zorg voor hem', zei Maya nog een laatste keer. 'Dat zal ik doen', zei de vrouw. 'Vaarwel Maya', zei ze terwijl ze naar de kamer van Nathan liep. 'Vaarwel Bella', zei Maya zachtjes. Ze wist dat het tijd was.

"Ooit zullen we belangrijke keuzes moeten maken in ons leven, of we dat nu willen of niet. Daarom is dit verhaal gebaseerd op mijn kijk op zulke keuzes. De personen in mijn verhaal staan voor een soort van "thema's". Elk persoon heeft zijn eigen thema. Maya, de hoofdpersoon, is natuurlijk jijzelf, ofwel de kiezer. De mysterieuze vrouw, Bella, is hier de kans die op komt dagen. Door de kans word je een keuze opgelegd, of je nu wilt kiezen of niet. Wat de kans met zich meebrengt is twijfel, bangheid en nog meer complexere gevoelens. Dat beïnvloedt jouw keuze op zo'n manier dat je wel behekst lijkt. Verder staan Maya's ouders voor familie. Nathan, Maya's broertje, staat voor carrière. John staat vanzelfsprekend voor de liefde. Maya moet hier dus tussen kiezen. Hoe zij hiermee omgaat, is gewoon één manier hoe het kan gebeuren. Dat verschilt natuurlijk per persoon. Ik heb dit verhaal geschreven omdat ik aan mensen wil laten zien wat keuzes met je kan doen en wat er in iemands hoofd omgaat als hij of zij een belangrijke keuze moet maken."

Verhaal 4

Janiek Schrijer

-25

Dronten

1556

Behekest

06.05. Ik lig in bed. Het is warm in bed, het kan me niet schelen. Door het open raam stromen de geluiden van de ochtend hard naar binnen, het kan me niet schelen. Ik klim uit bed, doe mijn rolgordijn omhoog en ga op de vensterbank zitten achter mijn gordijn. Het raam is beslagen. L-A-R-A schrijf ik met koeienletters op het raam. En een cirkel. Perfect rond natuurlijk, ik heb er maanden op geoefend. Geen begin en geen eind. Daar hou ik van.

06.30. De wekker gaat. Ik spring van de vensterbank en controleer mezelf op verwondingen. Niks te zien op het eerste gezicht. Ik kijk in de spiegel en zie de striemen in mijn nek. Alsof ik gewurgd ben. Nou kan ik weer niet mee doen met zwemmen. Ik wil niet dat er iemand achter komt. Soms kan ik wel mee doen, maar er ontstaat vast onrust als ik het zwembad in kom en er uit zie alsof ik gewurgd ben. Dat is jammer, want ik hou van zwemmen en mijn docent is ook zo aardig. Niet iemand om tegen te gaan liegen. Maar als ik zou moeten kiezen tussen opgesloten worden in een gekkenhuis of liegen tegen de aardigste docent van de wereld, kies ik toch voor het laatste.

Broek aan, trui over mijn hoofd, kam door mijn haar, muesli naar binnen gewerkt, tanden gepoetst en ik ben klaar voor de dag. Tot zover je het een dag kan noemen. Als je van 09.00 tot 11.00 naar school moet is de dag snel voorbij.

'Doe je alweer niet mee?' Twee blauwe ogen kijken vragend in de mijne. 'Ja mevrouw,' zeg ik, 'ik ben gisteren van de trap afgevallen en heb mijn enkel gekneusd.' Ik staar naar de grond. 'Lara, kijk me eens aan.' Het is geen vraag. Met tegenzin hef ik mijn hoofd op. Ik zie mijzelf in haar pupillen. 'Wat moet ik toch met jou? Elke keer heb je wel iets. Ik moet aan het eind van het jaar wel cijfers inleveren en zo gaat het niet echt lukken.' Haar gezicht staat niet verwijtend of boos; eerder bezorgd. 'Het spijt me mevrouw.', mompel ik. 'Vandaag ben je maar scheidsrechter bij het spel, maar ik ga wel een afspraak maken met je ouders', zegt ze. De rest van de les gaat langzaam voorbij. Ik wil weg voor ze nog meer vragen gaat stellen. Ik zet een voet in de douche en... 'Lara?' Ik draai me om. 'Ja mevrouw?', zucht ik. 'Wanneer ben je uit?', vraagt ze. 'Het derde, mevrouw.' 'Hou eens op met dat gemevrouw,', zegt ze lachend, 'maar goed, als je uit bent wil ik graag dat je naar mijn kantoortje komt.' Ik weet nu al dat ik niet ga, maar ik knik. 'Goed, tot straks dan', zegt ze met nadruk. Ik heb een slecht gevoel als ik het zwembad uitloop. Liegen is niet mijn ding, maar ik ben er wel goed in.

De bel, boeken in mijn tas, sleutel in mijn kluisje, jas in mijn armen, sleutel in mijn fiets en weg. Op het nippertje ontsnapt. Ik fiets naar het bos, de enige plek waar ik tot rust kom. Ik klim in mijn boom en kijk uit over het meer. Ik denk na over vannacht. Ik zag mist, niets anders. Ik rende weg, naar ergens, naar nergens. Er was alleen mist. Er was een voet, ik struikelde. Ik viel door de mist. Ik vroeg me af wat er met de grond was gebeurd. Baf, ik had het nog niet gedacht of ik smakte op de grond. Ik hapte naar adem, maar er was geen lucht. Ik schreeuwde, maar er was geen geluid. Toen hield het op en was er niks meer.

Zo gaat het elke nacht. Elke ochtend sleep ik me bont en blauw uit de nachtmerries. Niemand weet het en ik wil niet dat iemand het weet. Ik zucht en begin aan mijn huiswerk. Achter mij zakt de zon langzaam naar beneden. Ik app mijn moeder dat ik blijf slapen bij een vriendin en zak langzaam weg onder de sterrenhemel.

Ik lig in het mooiste grasveld dat je kunt bedenken. Groepjes bloemen, witte wolken. Ik wil hier voor altijd blijven liggen. Ik slaap. Als ik weer wakker ben, is het donker. Dreigende wolken schuiven voor de zon. Het begint te hagelen, hard en genadeloos. Verderop schijnt de zon. Ik wil me bewegen, maar het lukt niet. Als ik weer wakker word, zit ik onder de blauwe plekken.

De bel, boeken in mijn tas, sleutel in mijn kluisje. 'Lara.' Ik dacht dat je alleen in boeken de lucht in kon springen van schrik, maar niets is minder waar. Ik draai me langzaam om en kijk in een gezicht met blauwe ogen. 'Kom', zegt ze. Ik raap mijn tas weer van de grond en volg haar naar haar kantoortje. 'Ga maar zitten', zegt ze. Het is warm in het kantoortje. De warmte ligt als een onzichtbare en verstikkende deken op en om mij heen.

'Waar was je gisteren, Lara', vraagt ze. Ze kijkt mij aan, ze wacht op mijn antwoord en ik weet wat ze probeert te zien. Liegen brengt kleine dingen met zich mee die je kan zien als je erop let. Ik weet wat ik moet doen. Ik kijk haar recht in de ogen en antwoord met alle onverschilligheid die ik heb: 'Bij de ortho, ik was vergeten dat ik een afspraak had.' Gelooft ze me? 'Waarom was je bij de ortho, Lara?' Ze kijkt nog steeds en ze zal blijven kijken tot ze beet heeft. Tot ze ziet dat ik lieg. 'Mijn beugel was kapot, er miste een haakje', zeg ik en wacht op de volgende vraag. Maar die blijft uit. We blijven elkaar aankijken. Blauw in groen, groen in blauw. 'Weet je wat ik denk, Lara?', zegt ze uiteindelijk. Dat vind ik een stomme vraag. Ik kan toch niet zien wat iemand anders denkt? Ik haal mijn schouders op. 'Ik denk dat je niet de waarheid spreekt', zegt ze. Ik denk dat je keihard liegt, vertaal ik in mijn hoofd. Zeg het maar gewoon, ik kan het hebben. 'Oh', zeg ik, 'ik denk van niet.' 'Lara, er is iets met je aan de hand. Dat voel ik gewoon. Ik kan je helpen.' 'Nee,' zeg ik, 'dat kunt u niet.' Ai, nu heb ik iets verkeerd gezegd. 'Hoezo niet?', vraagt ze. 'Omdat er niks is', zeg ik. Ik laat heel langzaam mijn adem ontsnappen. 'Waar was je dan gisteren', vraagt ze, 'niet bij de orthodontist. Je moeder zei dat je bij een vriendin was.' Daar moest ik even over nadenken. 'Was ik ook', zeg ik tenslotte. 'Waarom loog je dan?'

'Ik had geen zin om te praten. Hou ik niet van.' 'Oke, weet je zeker dat er niets is? Je kunt het altijd vertellen', zegt ze vriendelijk. Ik schud mijn hoofd en sta op. Ik mompel een 'Doei' en ga weg.

Ik sta op een piratenschip uit Piraten of the Caribbean. Met een sabel verdedig ik mijzelf. Een gevecht op leven en dood. Ik ben goed er in, maar ja, drie tegen een is niet erg eerlijk. Ik ben in een hoek gedrukt en mijn sabel ligt in zee. Ze komen op me af, ik begin gillen. Dan dringt er een stem tot me door: 'Lara, Lara, word eens wakker.' Ik kijk in het gezicht van mijn moeder.

'Ik hoorde je gillen. Nachtmerrrie gehad?', vraagt ze. Ik knik. Als mijn moeder er niet was geweest dan was ik nu dood. Ik weet niet eens of dat kan, maar als ik gewond kan raken dan kan ik zeker ook dood.

Ik zit weer in haar kantoortje en denk na. Straks ga ik nog een keertje echt dood. Zal ik het vertellen of niet. De tweestrijd gaat in mijn hoofd verder. Zal ik het vertellen of niet. Zou doodgaan pijn doen? Ik wil niet dood. Angst is altijd sterker dan zwijgen, dus ik zucht heel diep en vertel alles.

Als ik 's avonds in bed stap denk ik na over vanmiddag. Ik heb net zolang gepraat tot ze het snapte. Morgen gaan we praten hoe het verder moet. Ik voel me gewoon, niet opgelucht zoals het zou moeten. Nou ja, wel een beetje. Ik val in slaap. De volgende ochtend kan ik me niet herinneren wat ik gedroomd heb. Ik heb ook geen nieuwe verwondingen dat is raar en vreemd en eng. De volgende ochtend ook geen verwondingen, de hele week niet! Dan dringt het tot me door. Als ik bang zou zijn voor mijn dromen en met die angst in slaap zou vallen zou ik ook die dromen dromen. Toen ik mijn verhaal verteld had was ik vergeten bang te zijn. Eindelijk snap ik het. Ik zou er op moeten oefenen, maar het zal weer helemaal goed komen.

06.05. Ik lig in bed. Het is warm in bed, het kan me niet schelen. Door het open raam stromen de geluiden van de ochtend hard naar binnen, het kan me niet schelen. Ik klim uit bed, doe mijn rolgordijn omhoog en ga op de vensterbank zitten achter mijn gordijn. Het raam is beslagen. L-A-R-A schrijf ik met koeienletters op het raam. En een cirkel. Perfect rond natuurlijk, ik heb er maanden op geoefend. Geen begin en geen eind. Net als dit verhaal en daar hou ik van.

Verhaal 5

Julia Brooijmans

-25

Almere

2404

De vloek van de stad

Huilend zwierven de wolken langs haar raam. Mensen renden gillend naar binnen, wat gepaard ging met lachen om de lauwe druppels. De broeierige dag die op de huid van de mensen was gaan zitten, werd uitgespoeld. Ze keek naar de plotselinge korte drukte op het plein. Een diepe zucht. De wind ging weer liggen, de bui was alweer over. Ook haar goede bui. Ze voelde zich weemoedig van de vele uren op haar kamer. Naar buiten moest ze. Ze liet haar boek van Vestdijk los en het kwam met een doffe klap op de grond. Een wereldvreemde jongen speelde de hoofdrol. Wereldvreemd, zo voelde ze zich nu ook. Vloekend omdat haar sleutels weer eens niet op de plek lagen waar ze met zichzelf had afgesproken dat ze zouden liggen, liep ze naar de deur en vond ze onderweg op het aanrecht. Met grote passen beende ze de gang uit. De dag was nog broeieriger geworden door de regen en buiten was de warmte overweldigend. Ze liep over het plein, waar de mensen met doeken de bankjes droogden om weer volop te kunnen genieten van hun vrije zondag. Het waren burens, vrienden, bekenden van elkaar. Enkelen keurden haar een blik waardig, sommigen kende ze van gezicht, maar ze groetten niet.

Ze wandelde langs het station, langs Nederlandse versies van de wolkenkrabber en zag stadsgenoten en verre vreemdelingen. Auto's raasden voorbij. Ze drukte op het knopje van het verkeerslicht. Het wachten duurde hier veel langer dan in steden als Almere of Lelystad, waar ze, op zoek naar een nieuwe garderobe, een paar keer per jaar vertoefde. Hoewel niets in vergelijking met het overbewinkelde Amsterdam waar ze nu woonde, was het in vergelijking met haar geboortedorp Nagele een winkelwalhalla. Zo mijmerend wachtte ze en met haar een paar Spaanse toeristen. Het stel was in discussie over de juiste route. De man pakte zijn telefoon erbij en bestudeerde de straten van Amsterdam op Google Maps. Ze zag dat hij helemaal verkeerd zat, maar bemoeide zich er niet mee. Iets overtuigde haar dat het niet haar zaak was. Het was groen licht en ze beende verder naar het centrum. Daar waar de mensen waren.

Ze wist nooit goed wie de toerist was en wie de inboorling. Gek genoeg voelden ze voor haar inwisselbaar. Heel letterlijk niet natuurlijk, dat zag zij ook wel. 'De toerist' was degene met de zonnebril en de grote tas. Met de camera en het stratenoverzicht in de hand. De 'inboorling' was degene die zonder te kijken een weg door de massa wist en tegelijkertijd nooit geraakt werd door een fiets of tram. En het liefst een beetje gek gekleed ging. Het was immers een liberale stad en dat moest te zien zijn. Toch bezaten de toeristen de gave gesprekken te krijgen met andere toeristen of zelfs met inboorlingen. Iets wat de inboorlingen onderling nauwelijks lukte. Wie in de stad kwam wonen, werd overgenomen door een vreemde druk om zo min mogelijk contact met vreemden aan te gaan. Hoe meer mensen, hoe meer vreugd, zo zei haar grootmoeder regelmatig als er weer

eens onverwacht bezoek aan de deur stond. Ze verwachtte daarom in een stad eindeloos veel mensen te ontmoeten op straat. Helaas. Alle logica in het gezegde verdween. Stedelingen waren bevangen door een onverklaarbare drang naar eenzaamheid. De stad was behekst.

Wandelend over het Spui en de Koningsgracht werd ze in haar overtuiging bevestigd: mensen wendden hun blik af. Ze slenterde langs een volgepropte supermarkt en een postkantoor uit vervlogen tijden. Korte oogcontacten, nooit een glimlach op haar pad. Een mens in een stad bewaart haar sociale inspanning voor degene die ze kent. Alle medestedelingen begroeten zou een ondraaglijke last worden in de hoofden van de al zo drukke inboorling. Ze zouden gek worden. Eerst probeerde ze tegen de stroom in te zwemmen, lachte ze naar mensen die ze niet kende, maar steeds vaker rommelde het afkeurend in haar hoofd. Ze deed het niet meer. De vloek van de stad had zich meester van haar gemaakt.

Ze liep langs de gracht waar een bootje met luid pratende mensen het water bevoer. Gezelligheid alom. Mensen met zonnebrillen en grote tassen aan de andere kant van de gracht, de zogenoemde toeristen, maakten foto's van het schouwspel. Ze vroeg zich af op hoeveel foto's zij zou staan. Zou ze sip kijken? Eenzaam lijken? Of zagen ze een zelfstandige vrouwelijke stedeling, doelgericht stappend door de vrijzinnige en wietrijke lucht? Waarschijnlijk zien ze helemaal niets, dacht ze. Eenmaal thuis zouden de toeristen gniffelen om de vele bootjes die ze hadden gefotografeerd, minstens vier vergelijkbare foto's om op die manier kwartet te kunnen spelen, maar verder dan opzichtig kijken deden ze niet.

Ze trad uit de schaduw van een grachtenpand. In de zonnestralen verkeerde ze in gedachten even in haar geboortedorp, waar in haar herinnering ook altijd de zon scheen. Hoe lang was ze daar al niet geweest? Dat moest minstens drie maanden zijn. Halsoverkop was ze vertrokken naar de stad, het grote avontuur, op zoek naar wildernis. Bij haar in de buurt woonde een jongen met een in drie kleuren groen geschilderde fiets. Een betere fiets kon een inboorling volgens haar niet hebben in deze jungle.

Het over te steken fietsersstraatje dat haar pad kruiste was dan ook nog het meest te vergelijken met een wild beekje vol gevaarlijke stromingen; eenmaal gegrepen door een maalstroom fieters kwam je er niet meer uit. Toch deed ze haar best om niet te kijken, als een echte inboorling. 'Kijk eens uit' en 'TringTring' was het meest gehoorde gebrul van deze beekjes. Na opgelucht de overzijde te hebben bereikt, glipte ze het eerste bruine café in waar het niet druk was. Ze rook bijna de sigaretten- en sigarenlucht uit de tijd dat er in cafés nog gerookt mocht worden. Die geur was in het behang gaan zitten en de oude houten stoelen ademden de vettige verhalen die de mannen vertelden als ze na hun werk een borrel kwamen halen. Ze ging in een hoekje zitten en pulkte aan het rode kleedje dat op tafel lag. Een oude man keek haar aan. In plat Amsterdams accent, een beetje knetterend door de leeftijd, begon hij in haar richting over het weer. Ze schrok. Had deze man het tegen haar? Onopvallend gluurde ze over haar schouder of er nog iemand achter haar zat, tegen wie de man misschien sprak, maar ze trof enkel een muur met een schilderijtje van het oude Amsterdam van vroeger. Ze hoorde de man de woorden 'hittegolf', 'zeurkousen' en 'zomer van 1959' zeggen. De man werd aangespoord door de glimlach op haar gezicht, die bij toverslag was verschenen en die ze niet meer van haar gezicht af kreeg. Zo geschrokken was ze. 'Had je die lui toen moeten zien, dan hadden ze pas gezeurd'. Ze knikte, excuseerde zich en deed alsof ze richting de

bar liep om iets te bestellen. Haar stoel schuurde over de grond toen ze opstond. Ze was dicht bij de glimmend houten bar, waar de barvrouw haar al gretig aankeek, toen ze een halve draai naar links maakte en het café verliet. Ze stond diep ademend voor buiten de deur. De oude man keek zonder haar weten verbaasd naar haar rug, die het licht van de deuropening blokkeerde. Ze zag niet dat hij een blik wisselde met de al even verbaasde barvrouw en vervolgens ongestoord verder las in zijn dagblad, mompelend 'Die jeugd van tegenwoordig'.

Ze had geen idee wat er gebeurde in het café. De man stortte een vloedgolf aan woorden uit en bij ieder woord kreeg ze meer moeite met ademen. Ze had geen controle meer over haar spieren, haar hersenen hadden de touwtjes in handen. Haar hersenen die wel bezeten leken door een onverklaarbare drang naar eenzaamheid. Een drietal vrouwelijke toeristen in te korte broekjes en weinig verhullende topjes, botsten tegen haar aan. Zij liepen ongestoord verder. Haar ogen volgden de drie vrouwen, die druk pratend het wilde fietsbeekje over probeerden te steken. Het gebrul, "tringtring", was weer te horen terwijl ze haar tocht door de grote stad vervolgde.

Sneeuwde het maar. Een laagje wit op de straten van Amsterdam. Iedere stap die even te zien bleef, terwijl de eigenaar van de voetafdruk al was verdwenen, als een korte verbintenis tussen haar en degene die op dat plekje voor haar had gelopen. Dan wist ze zeker dat er mensen waren. De fantasie die ze kwijt kon in zo'n enkele voetafdruk in de sneeuw gaf haar meer zekerheid dat er mensen waren dan degenen die daadwerkelijk om haar heen liepen.

Ze draalde over de drukke stoep. Haar hoofd was naar de grond gericht, ze telde klinkers. Wat wilde die man in het café? Wat wilde hij? Ze begreep het niet. Dacht hij haar te kennen, ging hij ervan uit dat iemand in dat café wel een bekende moest zijn, kwam daar nooit een vreemdeling. Een inboorling spreekt immers niet met een inboorling. Dat is de wet van de stad. Zo had ze het geleerd sinds haar aankomst. De stemmen in haar hoofd konden haar dan ook niet terug laten praten.

Met dit soort levensvragen wist haar moeder meestal wel raad. Vragen van anderen dan, want haar eigen levensspel leek nooit opgelost te worden. In het dorp was moeders al jong gekoppeld aan de zoon van een restauranthouder van een etablissement in Schokkerhaven. Het was een verstandshuwelijk, eentje van het klassieke soort. Financieel en status gerelateerd. De zoon was in opleiding voor notaris en bleek een verdomd intelligente horecazoon te zijn, zoals zijn eigen vader het verwoordde. Zij bleek al jong secretaresse. Ze organiseerde heel wat zaakjes voor de winkel vol levensmiddelen van haar vader. Later zou zij als secretaresse en hij als voorzitter aan het dorpsbestuur deelnemen. Een knap stel, zo oordeelde het dorp en dat waren zoon en dochter ook wel eens met hen. En zo geschiedde. De liefde zou vanzelf wel komen.

Haar moeder zou haar adviseren de bomen op te zoeken. Ze hoorde het haar zeggen: 'Iedere goede oplossing begint met een zaadje en groeit uit tot een schilderachtig kleurenpalet van bast en blaadjes. Wat is er beter dan een kolos die zo veelzijdig is? Het kan immers alle kanten op groeien met z'n wortels en z'n takken. Het kan van richting veranderen en van kleur.' Dat hielp altijd. In Nagele zwierf ze regelmatig langs de randen van haar dorp, genietend van deze groene reuzen. Ze stak de gracht over en liep terug naar de Koningsgracht. Ze pakte de

overvolle tram 5 naar het museumplein en wandelde vanaf daar naar het Vondelpark. Het slechtste idee van de dag.

Ze zag gras en bloemetjes en bijtjes en, inderdaad, bomen. Toch werd ze alleen maar onrustiger van alle anderen die óók naar hun moeder geluisterd hadden. Hardlopers, gezinnetjes en studenten in het gras, jonge jongens die Jason Derulo uit hun telefoon hadden schellen. Bomen waren de oplossing, maar niet op een plek die enkel door mensen was bedacht en waar enkel door mensen werd geleefd. Alles was menselijk, zelfs de stilte van 'natuur'. Teleurgesteld, vooral in haar eigen naïviteit, draaide ze zich honderd meter in het park weer om. Kordaat liep ze naar de uitgang. Een stekende hoofdpijn maakt zich van haar meester. Ze moest naar huis.

Weer toeristen en inboorlingen op haar pad die haar geen aandacht schonken. Dat merkte ze niet eens meer. Het hoorde zo. Ze merkte ook niet dat ze precies op tijd de stoep op stapte om niet aangereden te worden door een fietsende vrouw in een frivol jurkje. Ze merkte niet dat ze in de tram had kunnen stappen, die bijna voor haar huis stopte. Haar voeten brachten haar waar ze moest zijn. In haar hoofd echode de stem van de oude man in het café. De geluiden van de stad verdwenen allemaal in die ene stem. De stem die niet klopte en haar aan het twijfelen bracht. Twijfelend over de vloek van de stad.

Dagen verbleef ze diepongelukkig binnen. Ze huilde op willekeurige momenten, at enkel de droge studentikoze crackers, maar erger waren de wanhopige momenten dat ze stil luisterde naar het druppen van de douchekop. Eindeloos duurden de uren, snel waren haar dagen waarop ze niets uitvoerde. Ze leek op haar moeder, die bewegingsloos in een hoekje kon zitten. Haar vader was een geslaagd man, haar moeder een lieve vrouw. Zoals het hoort. Hun verschijning op dorpsfeesten was altijd als eentje aan het hof van Lodewijk XIV; galant en perfect. Dat compenseerden ze gelukkig als ze thuis waren, schreeuwend over dingen waar de ander eigenlijk niets aan kon doen. Dan trok haar moeder zich terug in een hoekje in de badkamer, haar vader schopte met een bal tegen de stenen omheining van de enorme tuin en zij bleef zitten waar ze zat. Zo hoorde dat clichématig in een perfect gezin dat welgesteld was. Die had een ruime thuisbasis waar ieder lid liever niet is. De liefde tussen haar ouders kwam nooit. De dochter die de liefde had moeten brengen kwam wel.

Ondanks alles geloofde ze nog altijd dat de stad ook een andere kant moest hebben. Ze voelde eveneens vrolijkheid als ze door de stad liep, maar nooit had ze echter de moed zich te voegen bij een willekeurig andere stedeling. Meer en meer kreeg ze het gevoel als eenling niet te behoren bij een stedelijk netwerk dat al bestond. Ze verlangde naar Nagele, het rustige en knusse Nagele. De grote stad verslindt degenen die bang zijn geworden voor afwijzing en zo velen zijn bang voor afwijzing op een plek waar zo veel mensen zijn die kunnen afwijzen. Ze was gevangen geraakt in de vicieuze cirkel van de stadsjungle. De vloek van de stad. Ze wilde wel, maar iets hield haar tegen. In een lucht van neerslachtigheid sleet ze de zomerse dagen binnenshuis. Ze scheurde de pagina's uit haar boeken, de wereldvreemde jongen van Vestdijk was de eerste die ze nooit meer wilde zien. Al die verhalen lieten haar verdwalen in werelden die waren bedacht op een manier zoals zij nooit vat zou hebben op die van haarzelf. Zij was ook wereldvreemd in deze stad, maar nooit zou een schrijver haar daarin begeleiden. Uiteindelijk was haar vloer bedekt met een papieren sneeuwlaag. Alleen was zij de enige die er voetstappen in achter zou laten. Plompverloren sliep ze tussen de

vele woorden die haar nooit gezelschap zouden geven in een stad waar meer mensen waren dan ze ooit kon ontmoeten.

Verhaal 6

Linde Schukkink en Rosanne van Wezel

-25

Zeewolde

3520

De behekste burcht

Linde Schukkink & Rosanne van Wezel

De auto gevuld met vier jongeren rijdt de oprijlaan van het bungalowpark op. Het park ligt verscholen in een doolhof van bossen en staat onderweg bar slecht aangegeven. Het was dan ook puur toeval dat Cato op de site van bungalowpark 'De Sterrennacht' terecht was gekomen. De vriendengroep had al maanden voordat het zover was plannen gemaakt voor de zomervakantie die ze voor het eerst zonder ouders zouden doorbrengen. Een hele stap, als was die voor hun ouders een stuk groter dan voor henzelf. 'Jongens, zien jullie iets dat op een receptie zou kunnen lijken?' Daaf haalt de sleutel uit het contact en de oude rammelbak die hij tweedehands op de kop heeft weten te tikken valt geleidelijk aan stil. Hij draait zich om naar de twee meiden die op de achterbank zitten. De weekendtassen, plastic tassen en snoepvoorraad hebben zoveel ruimte in beslag genomen dat Cato en Layla bijna bij elkaar op schoot zitten. 'Ja hallo, Cato is hier de reisleidster!' Jurre draait zich ook om en grijnst - met een te vrolijke grijns voor de reis die ze achter de rug hebben - naar Cato. 'Oké, oké ik ga al..' zuchtend werkt Cato zich uit de krappe auto en verdwijnt een zijpaadje in. Als ze een paar minuten later weer aankomt lopen en lachend een bosje sleutels heen en weer zwaait, komt de enthousiaste sfeer die door het lange in de auto zitten een beetje was verdwenen, meteen terug. 'Nummero 8 is ons domein voor de komende week!' deelt Cato mee zodra ze weer in de auto zit.

Van de buitenkant ziet het huisje er simpel, maar toch goed onderhouden uit. Het bungalowpark is niet zo groot en Layla telt geconcentreerd de andere huisjes die ze vanaf hier kan zien. Het zijn er acht in totaal. 'Doe open, doe open!' Jurre duwt Cato bijna door de deur van nummer 8 heen en ook de rest is nieuwsgierig naar hoe het er van binnen uit zal zien. Ze hebben het geld voor de vakantie samen gesprokkeld met behulp van allerlei bijbaantjes en het feit dat ze ouderloos een week met elkaar zouden gaan doorbrengen was natuurlijk al helemaal een feest. Zodra Cato de sleutel in het slot omdraait stormen ze achter elkaar naar binnen.

Het huisje heeft een moderne maar gezellige inrichting en bestaat uit 2 slaapkamers, een badkamer en een woonkamer met uitzicht op het bos. Daaf staat voor het raam terwijl de anderen gillend en lachend door het huisje rennen om te bepalen wie zich welke kamer mag gaan toe-eigenen. 'Jongens, ik haal de laatste tassen nog even uit de auto!' roept hij in de richting van het gelach, maar hij krijgt geen reactie. 'Ik ga niet nog langer de pakezel spelen hoor!' bromt hij in zichzelf als hij met twee flink gevulde tassen het gangetje weer binnen komt. 'Brompot! Hier!' roept Jurre vanuit de achterste slaapkamer. Ook dat nog.. Daaf had zo gehoopt dat hij niet

met Jurre op een kamer had gehoeven.. Niet dat hij en Jurre geen goede vrienden waren, in tegendeel... Maar veel keus heeft hij niet, dus hij loopt toch maar naar de kamer waar Jurre zijn stem vandaan komt. 'De volgende keer draag je die tas zelf maar, wat heb je allemaal meegenomen man?!' 'Bakstenen natuurlijk, wat anders?' grijnst Jurre terwijl hij zijn weekendtas van Daaf overneemt. Als ook Cato en Layla hun spullen op hun tweepersoonskamer hebben gedumpt, staan ze alweer met z'n allen in de keuken. De klok geeft aan dat de dag tegen zessen loopt, en ze waren van plan om vanavond nog de omgeving een beetje te verkennen. Vanuit de auto had de oude burcht in het dorpje al meteen de aandacht getrokken van de vier vrienden, en ze hadden zich laten vertellen dat het er 's nachts sprookjesachtig verlicht was. Geen betere locatie voor een nachtelijke picknick dus!

Met allerlei verschillende broodjes, muffins en soorten fruit in hun tassen, komen de vier vrienden aan bij de oude burcht. In de afgelopen jaren zijn er aardig wat stukken van de burcht weggevallen en het dichtbegroeide bos dat de ruïne bijna lijkt te omarmen maakt het nog sprookjesachtiger. Toch heeft het ook iets onaangenaams, alsof het een hele geschiedenis met zich meedraagt die het daglicht niet zou kunnen verdragen. 'Nou, kijk! Ze verwachtten ons al!' lacht Cato, terwijl ze wijst naar de sporen van een oud kampvuur en de omgevallen boomstam die er naast ligt. Samen met Layla stalt ze al het lekkers uit op een kleed terwijl de jongens het uitzicht bekijken. De burcht staat op een hoge heuvel, en de lichtjes van het dorp zijn niets meer dan stipjes. 'Mooi hé?' Jurre schrikt op van Layla en Daaf ziet meteen hoe Jurre's wangen rood kleuren. Het is echt overduidelijk dat hij een oogje op haar heeft. 'Hulp nodig?' Hij draait zich weg van de twee, die druk in gesprek zijn, en gaat bij Cato zitten. 'Ik dacht dat je het nooit zou vragen!' lacht Cato quasi wanhopig. 'Als jij even een vuurtje wil maken dan zoek ik wat takken om marshmallows aan te prikken!' Ze gooit een aansteker richting Daaf, en zodra hij die gevangen heeft loopt ze in de richting van het bos.

Behalve Jurre die wat akkoorden op zijn gitaar aanslaat en het knetteren van het kampvuur, is het even helemaal stil. Cato likt de laatste restjes van de plakkerige marshmallows van haar vingers en Layla kijkt vol bewondering naar Jurre. 'Nou om te voorkomen dat het hier een veel te kleffe boel wordt heb ik wat meegenomen!' Cato trekt haar wenkbrauwen samenzweerderig op en haalt een vierkant spelbord uit haar tas. 'Gaan we mens-erger-je-niet spelen ofzo? Nee dat zal de sfeer ten goede doen!' lacht Jurre. 'Nee, dit is een Ouija bord!' Layla slaakt een gil. 'Geesten oproepen?! Cato, doe normaal! Daar doe ik echt niet aan mee!' 'Waarschijnlijk werkt het niet eens, het is toch grappig?!' Cato klapt het bord zorgvuldig open op het kleed, tussen de restjes van de nachtelijke picknick. 'Wat denken jullie ervan?' Cato kijkt Jurre en Daaf onderzoekend aan. 'Ja, het lijkt me wel grappig..' Jurre komt naast Cato op het kleed zitten en Daaf volgt snel zijn voorbeeld. 'Ja, mij ook' zegt hij gauw, een

stuk stoerder dan hij zich er werkelijk over voelt. 'Jullie zijn echt gestoord.' Layla weet dat het ook geen optie is om als enige niet mee te doen en dus laat ze zich zuchtend naast Jurre op het kleed zakken. 'Heb je er spelregels bij ofzo?' Daaf zoekt in de tas van Cato, maar die schudt haar hoofd. 'Nee, ik heb dit bord tweedehands weten te bemachtigen maar geen zorgen, ik heb dit zo vaak in films gezien.' Jurre schiet in de lach, waardoor hij een boze blik van Cato krijgt. Cato rolt met haar ogen en gebaart dat ze in een cirkeltje moeten gaan zitten. 'Heeft iedereen iemand in zijn hoofd met wie hij of zij contact zou willen maken?' Onderzoekend kijkt Cato het kringetje rond en stuk voor stuk knikken ze. 'Ik heb trouwens gelezen dat je altijd beleefd moet zijn, stel we krijgen contact met iemand.' Jurre bijt zo hard mogelijk op de binnenkant van zijn wang om niet opnieuw in lachen uit te barsten. 'Jaja, we spreken de geest met u aan en zullen altijd met twee woorden spreken, nou kom maar op met die geest.' Cato negeert hem en haalt diep adem. 'We gaan nu écht beginnen, leg allemaal je wijsvinger op het midden van het bord.' Daaf en Layla doen meteen wat Cato zegt, en na een vernietigende blik van Cato doet Jurre hetzelfde. 'Geest oh geest, bent u daar?' Jurre zet een hoog stemmetje op en lacht hard om zijn eigen grap. 'Ssht!' sist Cato geïrriteerd. Cato heeft niet gezegd dat het moest, maar toch zit iedereen met zijn ogen dicht. Als er na een minuut stilte nog niks is gebeurd, opent Daaf één oog en kijkt het groepje rond. Het ziet er eigenlijk echt heel hilarisch uit. Iedereen in opperste concentratie, alsof er echt iets gaat gebeuren! Net als hij wil zeggen dat ze er gewoon mee moeten kappen, ziet hij iets bewegen in de burcht die er al die tijd zo statig bij staat. Hij lacht in zichzelf. Het moet niet veel gekker worden, straks ging hij nog echt geesten zien van dit spel! Een ijselijke gil klinkt door het bos, en Daaf is er zeker van dat ze die in het dorpje zelfs nog gehoord kunnen hebben. Layla is opgesprongen en wijst met een trillende vinger naar het half afgebrokkelde torentje van de burcht. Een naar gevoel bekruipt me. Heeft ze ook gezien wat ik zag? Was het niet alleen maar een hersenspinsel? Cato en Jurre zijn ook opgestaan en kijken Layla droog aan. 'Ha-ha-ha heel grappig.' 'Nee, dit is geen grapje! Ik zag echt iets!!' Het huilen staat Layla nader dan het lachen en ik vind het zo sneu dat ik haar bijval. 'Ik zag ook echt iets, maar misschien was het gewoon de wind, of de schaduw van de bomen..' Ik probeer er een logische verklaring aan te geven maar de suggesties die ik opper klinken niet zo sterk als ik zou willen. 'Misschien moeten we dat bord toch maar opruimen..' Jurre zegt het meer om Layla gerust te stellen, maar zelf vindt hij het eigenlijk ook wel een beetje creepy. Cato vindt het maar onzin en gooit het bord en de andere spullen hardhandig terug in de tas. 'Nou, zal ik even een goed gesprek met die geest voeren?' Met grote stappen loopt Cato in de richting van de burcht, en de rest volgt haar aarzelend. 'Waar heb je het gezien dan?' Jurre praat tegen Layla alsof ze een vierjarige is, maar hij bedoelt het goed. 'In dat torentje! Het was heel kort, maar het was er echt!' Cato staat voor een trap die een paar treden mist, maar het is het deel dat nog het meest in tact is van de hele burcht. Zodra ze op de eerste trede stapt schieten er een paar kiezelsteentjes onder haar gympen vandaan en ze klautert de trap verder op. De rest besluit dat het beter is om haar te volgen dan alleen achter te blijven en klauteren haar achterna. Cato hoort de rest achter haar aankomen en kijkt rond. Het trappetje is uitgekomen in

het torentje, waar een aantal ijzeren spijlen in de muur als raam dienen. Ze duwt haar neus tussen de spijlen en laat de wind zacht over haar gezicht blazen. In tegenstelling tot de anderen, voelde zij zich hier heel erg op haar gemak. Ze hield van oude gebouwen. Het kraken van hout of het druppen van de regen op eeuwenoude stenen. Zulke gebouwen droegen verhalen met zich mee die ze altijd ontzettend interessant vond. Een zacht geritsel brengt haar uit haar gedachten en ze kijkt opzij. Een rilling kruipt vanaf haar stuitje naar haar nek. Ze had een schim gezien.. dat wist ze bijna zeker! Het was net zo snel achter de muur verdwenen als het was gekomen, maar het kon niet missen. Voor een muis was het veel te groot en de wind had niet zulke menselijke vormen.. De anderen kwamen nu ook steunend het torentje in. 'Gaat het wel? Je kijkt alsof je een spook hebt gezien!' lacht Jurre, aangezien hij weet hoe nuchter Cato altijd is. Ze antwoordt niet en blijft in shock naar de plek kijken waar ze net de schim zag. 'Je hebt het ook gezien hé..' zei Daaf zacht. Cato schrikt zo van zijn stem dat ze hem bijna een klap in zijn gezicht geeft, maar Daaf weet net op tijd te bukken. 'Jullie hebben gelijk.. het is hier gewoon fucking behekst!' roept Cato. De vier willen er geen seconde langer blijven, en zetten het op het rennen.

'Eigenlijk wil ik morgen terug..' fluistert Cato naar Layla. Ze liggen in een groot tweepersoonsbed en de klok die zachtjes en ritmisch tikt geeft aan dat het bijna 1 uur 's nachts is. Layla draait zich slaperig om en kijkt Cato aan. 'Waarom? Geloof je nog steeds niet dat er daar iets niet klopt?!' 'Ik wil gewoon weten wat het was.. als we morgen overdag gaan is het misschien wel totaal anders..' Dingen zijn vaak in het daglicht totaal anders en nu ze weer veilig en warm in het huisje zitten lijkt het allemaal veel minder eng dan toen ze bij de burcht stonden. 'Je doet maar...' Layla gaapt en trekt de deken tot ver over haar kin. 'Welterusten..' Layla mompelt iets onverstaanbaars terug.

Daaf staart naar het plafond. Hij heeft al meer dan een miljoen schapen geteld en de meest belachelijke slaapmuziek geluisterd maar iets houdt hem wakker. Hij durft zich amper te bewegen aangezien hij en Jurre in een stapelbed slapen. Als je alleen maar wiebelt met je kleine teen kraakt het bed al alsof het elk moment kan instorten. Voorzichtig gaat hij over de rand hangen en kijkt naar beneden, naar Jurre. Hij moest eens weten. Als hij wist wat Daaf verborgen hield zou hij niet eens meer met hem in één kamer willen slapen! Misschien zou hij zelfs geen vrienden meer willen zijn! Tranen weten uit Daaf zijn ooghoeken te ontsnappen en vinden kronkelend een weg over zijn wangen. Wild veegt hij ze weg, maar zonder resultaat. Hij geeft de strijd tegen zijn tranen op en laat ze hem in slaap wiegen.

Layla en Cato zijn er vroeg bij en zijn als ochtend work-out naar de dichtstbijzijnde supermarkt in het dorpje gelopen. Ze hebben hun mandje

volgeladen met broodjes en beleg voor het ontbijt. Cato kan maar niet stoppen met aan de schim te denken maar ze durfde er niet weer over te beginnen tegen Layla. 'Oeh! We kunnen deze watervallen gaan bekijken! Die zijn niet eens zo ver weg van hier!' Ze staan bij een prikbord dicht bij de ingang van de supermarkt waar allerlei toeristeninformatie hangt. 'Ik vind het best, maar eerst gaan we terug naar de burcht.' Layla slaakt een zucht. 'Jij bent echt onverbeterlijk..'

Cato heeft het voor elkaar gekregen, twee uur later staat het viertal weer in de burcht. De sporen van hun kampvuur en nachtelijke picknick laten een rilling over de rug van Layla lopen. 'Boe!' Layla schiet van schrik twee meter de lucht in. Als ze zich omdraait, staat Jurre hard lachend achter haar. 'Man, ik wist niet dat jij zó hoog kon springen!' 'Het is niet grappig Jurre, er was hier echt iemand gister!' verdedigt Layla zichzelf. 'Het zal wel' grijnst hij terug en loopt dan naar Cato en Daaf, die om zich heen staan te kijken bij de trap. 'Nou, kom op dan mietjes!' Jurre loopt het tweetal voorbij, de trap op. 'Komen jullie nog?' met een grijns loopt hij naar boven, gevolgd door Cato en Daaf. Daaf, die achter Jurre loopt, is te druk bezig met het op zijn voeten letten, dat hij niet doorheeft dat Jurre is gestopt met lopen en loopt zo tegen hem aan. Jurre geeft geen kík en blijft voor zich uit kijken. 'Jurre, loop eens door!' roept Cato, die niet kan wachten totdat ze boven is om te gaan kijken. Weer geeft Jurre geen kík. 'Jur?' vraagt Daaf zachtjes en tikt hem op zijn schouder. Jurre schrikt op en doet van schrik een stap naar achter, waardoor hij bijna van de trap valt. 'I-ik zag iets' mompelt hij, zijn ogen nog steeds op de muur voor hem gericht. 'Hey jongens! De gemeente is van plan om de burcht te slopen!' Cato houdt een papiertje in de lucht dat naast de trap aan de stenen muur hing. 'Dat klopt..' Bovenaan de trap verschijnt een oude man op nog geen meter afstand van Jurre.

'Dus ú was het?!' Layla haalt opgelucht adem als ze het verhaal van de oude man gehoord heeft. Ze zitten in de woonkamer van het kleine boerderijtje van de man, waar hij hen alles heeft uitgelegd. De gemeente wil de burcht slopen omdat het alleen maar geld kost en niks oplevert. Zo'n typische gemeente insteek. Wat zou die oude man dat kunnen schelen, zou je denken. Hij vertelde de vrienden dat hij de laatste erfgenaam is van de voorouders die de burcht vroeger bewoonden. 'Maar, de gemeente kan toch niet zomaar de burcht weghalen als u de eigenaar bent?!' Cato klinkt verontwaardigd en dat is ze ook. Zulke dingen had ze nooit begrepen. 'Helaas ligt het wat anders... De gemeente heeft de burcht overgekocht op een moment dat ik het geld hard nodig had..' legt de man uit. 'Hey! Maar.. als wij dachten dat het hier spookte.. waarom zouden we dat de gemeente ook niet wijs kunnen maken?!' 'Jurre, voor het eerst heb je eens écht een goed idee!' lacht Layla en ze drukt enthousiast een kus op zijn wang. Als de ogen van de oude man beginnen te twinkelen, staat hun besluit vast.

Als alle voorbereidingen voor de behekste burcht getroffen zijn, is het viertal opnieuw op weg naar de oude burcht, die er over een paar uur nog griezeliger uit zal zien dan hij nu al doet. 'Hoe lang hebben we voordat die mannen van de gemeente komen?' 'Nog precies drie uur, we moeten opschieten dus!' De oude man heeft de afspraak met de gemeente verlaat, zodat de vier vrienden tijd hebben om de burcht spook-klaar te maken. Ook zou het rond 19:00 moeten gaan schemeren, waardoor de burcht net zo spookachtig zou moeten zijn als de avond ervoor. 'Ik hoop echt dat ons plan gaat werken, het zou zo sneu zijn voor die man als hij moet zien hoe het hier gesloopt wordt..' De andere drie stemmen in met Layla, daarom zijn ze vastbesloten de gemeente de stuipen op het lijf te jagen.

Zoals gepland, staan de mannen van de gemeente om klokslag zeven uur bij de ingang van de burcht te wachten op de oude man. 'Ik hoor ze, ik hoor ze!' Jurje staat half achter de muur bij het torentje, en Cato staat strategisch opgesteld bij het raam in het torentje. Layla ligt op de grond en is van het licht. Ze heeft een grote zaklamp in de aanslag, waarmee ze Cato en Jurje straks als schimmen kan doen lijken. Daaf is de regisseur in het spel en zorgt ervoor dat Cato en Jurje steeds op de goede plekken zullen staan. 'Toi, Toi, Toi!' grijnst Jurje als ze de voetstappen het stenen trappetje op horen komen.

Als Daaf het teken geeft, klikt Layla de zaklamp aan en kunnen ze beginnen. De oude man kijkt tevreden vanaf een afstandje toe. Het lijkt net een toneelstuk, schimmen die weer verdwijnen voor je de tijd hebt om ook maar één keer met je ogen te knippen. Iets zei hem dat de mannen van de gemeente op dit moment toch wel iets anders aan hun hoofd hadden dan de oppervlakte van de burcht meten.. Steeds schichtiger kijken ze om zich heen en het gesprek dat ze hebben valt langzaam aan stil. 'Is er iets mis mannen?' Roept de oude man quasi onschuldig vanaf beneden. 'Nee hoor, niks.' antwoord één van de mannen die zijn gezicht strak in de plooi probeert te houden.

Daar moeten ze een halfuurtje later toch op terug zijn gekomen. Er is geen sprankje professionaliteit van het tweetal meer over als ze de burcht weer uit zijn en alles wijst erop dat ze er zo snel mogelijk weg willen. 'Dus mannen, wanneer gaat de sloop van start?' Vraagt de man, die met moeite serieus kan blijven kijken. De twee kijken elkaar aan, waarna één van hen het woord neemt. 'Bij nader inzien, lijkt het ons toch een verrijking voor het dorp.' 'Nou, wat fijn om te horen. Willen jullie proosten op deze afloop?' Stelt de man vrolijk voor. De gemeente lui weten niet hoe snel ze hun hoofd moeten schudden en een soort gedag te mompelen. 'Die zien we nooit meer te-rug!' zingt de oude man lachend terwijl hij toekijkt hoe het stel zich zo snel mogelijk een weg het bos in baant.

'Proost! Op de "behekste" burcht!' lacht Cato geheimzinnig terwijl ze haar glas met Cola in de lucht houdt. 'Proost!' roept de rest in koor. Er klinkt muziek over het terrein en Layla waagt zich aan een dansje met de oude man. Daaf bekijkt het tafereel vanaf de boomstam waar ze gisteren nog zo in angst hadden gezeten. Hij was blij dat ze de man hadden kunnen helpen, maar nog steeds zat hij met een steen in zijn maag. Hij stond op en tikte Jurje op zijn schouder. 'Jurje? Ik moet je iets zeggen..' 'Ik weet het..' glimlacht Jurje terwijl hij zich omdraait. Daaf kleurt rood. 'Hoe bedoel je je weet het?' 'Zeg hallo, ik heb ook geen bord voor mijn kop hangen hé!' Daaf schiet in de lach. 'Ik weet dat je niet ook.. naja op jongens valt.. zeg maar..' ' stamelt hij. Jurje werpt een blik op Layla. 'Vrienden?' "Vrienden.." glimlacht Daaf opgelucht. Lachend mengen ze zich weer in het feestende gezelschap dat tot diep in de nacht het bestaan van de burcht én hun vriendschap viert.